

Ams koerier

2008 nummer 3

**Andreas
Manna
Stichting**

In augustus zijn Astrid den Haan, Hetty Wesseling en Mariëtte Veldman in Karungu, Kenia. Ze brengen een bezoek aan onze kinderen daar. Astrid was er al eens eerder en schrijft nu:

Na acht uur vliegen landen we op het vliegveld van Nairobi. Als we door de schuifdeuren lopen, lachen zwarte gezichten ons blij toe! Het welkom is ontroerend en het voelt erg goed om deze mensen weer te zien! Hun hartelijkheid komt ons tegemoet en ik ervaar hoe mijn hart overweldigd wordt door enorme liefde voor deze mensen! De volgende dag rijden we ongeveer dertien uur over enorm slechte wegen voordat we uitstappen bij het huis van William & Peres Otieno. De kinderen wachten ons ongeduldig op met een blik vol verwachting. Zodra we uitstappen beginnen ze spontaan enthousiast te zingen. Ik versta niet alles maar hoor zo links en rechts onze namen in hun lied voorbij komen. Het ontroert me. Langzaam zoek ik onder de verlegen blikken naar bekende gezichtjes en vraag me af of ik sommigen nog herken van vijf jaar geleden, toen ik hier ook was. Maar dat valt me niet mee. Vijf jaar is op een kinderleven veel en bovendien lijken die zwarte koppies zo op elkaar, schijnt het. In de loop van de tijd zal blijken dat de gezichtjes steeds meer gaan spreken en gaat elk van die koppies één voor één een speciaal plekje innemen in ons hart. Het is inmiddels laat geworden. We gaan snel eten, daarna uitrusten en gaan morgen verder nader

kennismaken met de kinderen. De volgende dag wachten de kinderen ons verlegen op bij het kinderkuis. Baba William loopt mee om ons aan de kinderen voor te stellen. Zodra we foto's maken is het ijs gebroken. Het geeft altijd weer hilariteit zodra ze zichzelf of de ander terugzien op de digitale camera. Dan worden de kids steeds vrijmoediger en gaan ze zelfs poseren. Doen ons fototasje om en zetten een stoere pet op. Ze tikken me en wijzen op zichzelf en kijken me met hun grote kijkers uitnodigend aan en vragen of ik van hem of haar ook een foto wil maken. Daarna doen we wat spelletjes waaronder een kringspel. Terwijl mijn beide handen rijkelijk gevuld zijn met een kleverig zwart handje, word ik steeds geobserveerd door Becky. Wanneer ze kippenvel op mijn arm ziet, vraagt ze me verwonderd of ik het koud heb! Zodra ik knik wrijft ze lief met haar handje over mijn arm opdat de kou verdwijnt. Even daarna inspecteert ze mijn arm nog eens grondig en stelt ze triomfantelijk vast: "You're not cold anymore?" Wat een schatje!

Denk aan mij

De kinderen zijn gewend om 's avonds na het eten lange tijd met elkaar te zingen. Ze doen dit al sinds het bestaan van het kinderkuis! Dat begon met de eerste tien en nu er

Hetty,
Mariëtte,
Astrid.

vijftig zijn is dat niet anders. Niets houdt ze daarvan af! Ook niet het feit dat wij er zijn, integendeel! Daar bij zijn is een ware belevenis! Snel halen ze drie stoelen voor ons die tegenover hen opgesteld worden voordat ze hun

repertoire ten gehore brengen. Schitterend! Natuurlijk kunnen ze als echte Afrikanen niet stil blijven staan. Er wordt afwisselend gemarcheerd, geklapt of anderszins. Een lust om mee te maken! Wanneer er een kleintje is die niet goed meedoet, wordt die liefdevol door een ouder kind aangespoord om mee te doen. Zo zie je dat er op jonge leeftijd al sprake is van een bepaalde hiërarchie die ook door ieder geaccepteerd wordt als normaal. Af en toe pikken we er een kleintje uit en trekken die even op schoot. Zo gebeurt het dat de kleine Levins tot twee keer toe bij mij in slaap valt terwijl de kinderen om hem heen hard staan te zingen. Blijkbaar is hij zó moe en voelt hij zich bij mij vertrouwd genoeg, zodat hij in mijn armen in slaap valt. Ik loop met hem naar de slaapzaal en leg hem in zijn eigen bed. Zodra hij even wakker wordt, geef ik hem een kus op zijn wang. Zowaar een verlegen lachje als antwoord, waarna hij pardoes in slaap sukkelt. Zodra ik ben teruggekeerd en ga zitten gebeurt er iets bijzonders: terwijl de tranen over hun wangen biggelen, openen de kinderen hun hart voor God. Dan zingen ze niet meer voor ons maar voor Hem. Of misschien mogen we wel zeggen dat Hij dan zingt in hen! Met volle overgave en gesloten ogen wordt elk woord beleefd en zijn wij er even niet meer voor hen! Alsof Hij ze zelf heel persoonlijk optilt boven hun aardse bestaan, voelt het bijna genant dat we er nog bij zijn. Deze intieme uitwisseling tussen Hem en hen verdraagt geen "gluurders": *"Remember me dear allmighty God, remember me dear Lord, I pray"*. (Denk aan mij lieve machtige God, denk aan mij bid ik...). Ze herhalen de zin vele malen in diverse tonen en geven zich zingend en huilend aan Hem over! De kreet van hun hart snijdt door de hemel - dat moet wel - en door mijn hart! Alsof Hijzelf neerdaalt en Zijn hand op hun en mijn hoofd legt. Door Hem te worden vergeten is vanavond de treurigste gedachte die uiteindelijk ook ondenkbaar is, voor hen, voor mij. Voor Hem is hun erkenning. Dat Hij hun God is en de ultieme Enige van wie ze hun hulp verwachten. Hij kan niet anders dan hun kreet beantwoorden! Ontroerd lopen de tranen over mijn wangen of ik het wil of niet, daar in dat sfeervolle kinderkamer op de savanne, vlakbij het Victoriameer in hartje Afrika. Bij die kleine kinderen en die grote God: en ook nu weer, in gedachten achter mijn computer! Ik, arme blanke weet me bevoorrecht bij deze rijke zwarte kinderen! Alsof de liefde die ik voor ze had nog niet genoeg was stroomt mijn hart over van nog meer van het goede dat uit het hart van God naar hen toestroomt. Ik weet het zeker God zelf is er om zijn kinderen te troosten en genezend aan te raken en ik - blanke vrouw uit dat verre land - mag erbij zijn!

voelen? Ook het kleine korstje op mijn hand wordt grondig bestudeerd en ik word bevroegd wat het is. Maar als één van de oudere kinderen langskomt, legt ze de kinderen uit dat dit niets ongewoons is en zijn ze schijnbaar gerustgesteld. Naast het kinderkamer woont een weduwe. Zodra haar kinderen ons zien beginnen ze spontaan te huilen. Zij vinden die blanke huid maar vreemd. Zelfs als we ze wat lekkers aanbieden rennen ze gillend weg tot hilariteit van de weeskinderen. Het is opvallend hoe

Astrid met Levins

Blank

Onze blanke huid is voor sommige kinderen nieuw. Af en toe proberen ze achter mijn rug mijn arm snel even aan te raken en zie je ze denken: Hoe zou een blanke huid

minderwaardig veel kinderen van zichzelf denken. Ze vinden ons zo mooi en zichzelf zo lelijk. Het doet pijn want ze zijn juist zo prachtig! Juist om onze blanke huid nemen de mensen hier veel van ons aan. Alsof er een bepaalde magie vanuit gaat zien ze erg tegen ons op en wegen ze onze woorden. Baba William heeft ons gevraagd of we aanstaande zondag in de kerkdienst iets willen delen. Hij benadrukt dat de woorden van een blanke aanzien hebben en extra serieus genomen worden. Hoewel het onaangenaam is dat ze mij als zo belangrijk zien, besluit ik er daarom juist des te meer gebruik van te maken! Als het inderdaad zo is dat onze woorden extra invloed hebben, dan zullen bemoedigende woorden ook kracht hebben. Zo zijn we alle drie vastbesloten om onze lieve broers en zussen hier in Afrika zondag in de kerk eens een hart onder de riem te steken!

Ga je dood?

Leven en dood liggen dicht bij elkaar. Vooral ook in het leven van een jong kind. Als Hetty zich op een dag niet zo lekker voelt, houdt ze overdag een beetje rust. 's

In de kerk

Avonds gaan de kinderen voor ons zingen, doet besluiten om nu toch even mee te gaan. Als Lorain - een meisje van twaalf - Hetty ziet, kruipt ze stilletjes tegen haar aan en vraagt "Are you gonna die?" (Ga je dood?). Het confronteert ons stevig met de harde realiteit van stervend Afrika. Waar kinderen al regelmatig in aanraking komen met de dood, zoals ook Lorain. Als je je even niet lekker voelt, kan dat betekenen dat je er morgen niet meer bent! Het schokt en ontroert me en blijft nagalmen, ook later, als we weer terug zijn in Nederland.

De kerk

Hun huidskleur en de waarneembare minderwaardigheid zijn het uitgangspunt van hoe ik ze wil bemoedigen die zondag! Dat God niet kijkt naar de kleur van onze huid, maar naar ons hart. En als we dan zo graag in kleuren willen spreken, dan zou ik liever willen spreken van een rood hart. Een hart dat inziet dat Jezus' bloed (rood) ook voor jou heeft gevloeid waarom al je zonden zijn vergeven. Het liefst sprak ik van een wit hart, want door het wegwassen van je zonden ben je weer rein, wit. Maar vond dat juist gezien de verschillen in huidskleur geen goede keus. Daarnaast wees ik hen erop hoe rijk ze werkelijk zijn! Wij (westerlingen) hebben inderdaad materiële rijkdom: we hebben een huis, genoeg voedsel, kleding etc.. Maar als we God niet kennen, dan kunnen we met onze rijk gevulde buik in ons mooie huis, toch eenzaam en verdrietig zijn. Juist omdat wij het zo goed hebben, denken we misschien geen God nodig te hebben. Afrika

echter is zich zeer bewust dat ze God nodig hebben. En juist daardoor hebben ze ook die God leren kennen en zijn ze op dat gebied erg rijk!! Veelal veel rijker dan veel mensen in het westen. Ook hebben we ze verteld dat God ons (dus ook hen) al uitkoos ver vóór de grondlegging van de wereld. Of: je bent hier niet toevallig, maar je bent hier met een doel en Hij heeft jou gewild. Dan maakt het niet uit hoe lang je leeft, maar telt alleen de kwaliteit van leven. Dat je tot het doel bent gekomen dat Hij met je heeft. Dat je samen met Hem je leven leeft of dat je vond dat je Hem niet nodig had en je eigen weg bent gegaan. Die keuze is bepalend!

Kijk, je volk!

In een restaurant op de terugweg, niet ver van Nairobi, zegt baba ineens: "Look, your people!" (Kijk jullie volksgenoten). Hij bedoelt te zeggen, dat er veel blanken in het restaurant zitten en denkt ons met zijn opmerking een plezier te doen. Want we kunnen ons extra thuis voelen in dit restaurant. Deze opmerking doet pijn! Ook hij denkt kennelijk dat we ons meer thuis voelen bij andere blanken. Zijn opmerking overtuigt me ervan dat het thuis voelen niet zit in de huidskleur maar in het hart. Ik voel me thuis bij mijn geliefden, op dat moment dus bij baba en mama omdat ik ze liefheb en niet bij blanken die ik niet ken...Je bent in eerste instantie geneigd om te denken: wij zijn rijk en zij zijn arm. Maar is dat eigenlijk wel zo? Bij elk bezoek aan Afrika wordt ik in mijn gevoel gesterkt dat niet alleen zij van ons, maar vooral wij ook van hen kunnen leren. Ze zijn beslist rijk in hun geloof omdat ze alles van God verwachten en Hem ook voor alles danken. Daarin delen ze ook met ons als we bij hen zijn. Omdat wij rijk zijn in het materiële hebben wij een kans om hen te helpen. Laten we onze rijkdom ook rijkelijk delen met hen. We hebben het niet gekregen voor onszelf alleen, maar vooral ook om te mogen delen met hen die niet hebben.

Afrikaloop

Mariëtte

Dit jaar wordt voor het derde jaar deze sponsorloop georganiseerd. De wandeling gaat door Drenthe, Friesland en Overijssel en vindt plaats van 18 tot en met 24 oktober. Er kan eventueel 1, 2 of 3 dagen worden gelopen maar we nodigen u uit voor de hele week! Voor de eerste 50 deelnemers zijn tegen een kleine vergoeding slaappleatsen en een maaltijd beschikbaar. Iedere avond vindt er in de gastdorpen een activiteit plaats. Hier werken diverse artiesten aan mee, waaronder: "Sla je Slag", Dick Lemair,

Ayimbidi A Mfumu, Rikkert Zuiderveld en Jaap Booij. De gemeenten Hardenberg en Hoogeveen geven een subsidie voor de organisatiekosten. Vorig jaar leverde de Afrikaloop drieëntwintigduizend euro op die door de Nationale Commissie voor Internationale Samenwerking en

Duurzame Ontwikkeling (NCDO) werd verdubbeld. Daarnaast heeft Wilde Ganzen het bedrag nog eens met

70% vermeerderd. Ook dit jaar werkt Wilde Ganzen weer mee en vermeerderd de opbrengst met 70%. Diverse regionale bedrijven sponsoren de actie, alsook vrienden en familie van de wandelaars. Zie de website.

Andere acties

Bolletje leverde weer een vracht pepernoten af! We gaan de komende weken met zoveel mogelijk vrijwilligers de straat op om ze te verkopen. Terwijl we daar nog mee door de straten van Hoogeveen lopen, houden we daarnaast het jaarlijkse zaalvoetbaltoernooi op 8 november. In het voorjaar van 2009 is er de deurcollecte en het jubileumfeest.

Hetty en Mariëtte met kids

15-jarig Jubileum

Op 14 juli 1994 startte de AMS en passeerde de stichtingsakte bij notaris Walmink in Hoogeveen. Onmiddellijk werd gestart met de opbouw van het project rondom weeskinderen in Karungu, West Kenia: er kwam een kinderkuis, er werd een boorput geboord.

Een school gebouwd en een school uitgebreid, gerenoveerd en ingericht. Daarna kwam er een ziekenhuis, een ambulance en een trekker met ploeg en aanhanger! Momenteel wonen er een kleine zestig weeskinderen die zorg en aandacht krijgen en naar school gaan. In 2009 krijgen ze in Karungu een nieuwe auto: een bus voor het vervoer van de kinderen naar school die tevens dienst doet als ambulance.

Dorothy in Victoriameer

In 2001 startten we ook in Ghana. Eerst werd bij wijze van experiment een pand gehuurd voor de dagopvang van straatkinderen. Later grond gekocht, daar een beveiligde muur omheen gebouwd, een nieuwe dagopvang met kantoorgebouw gebouwd. Toen kwam er elektriciteit en werd ook daar naar water geboord! Vorig jaar werd het stadhuis gebouwd en werd begonnen aan de bouw van een nachtopvang. Gestart werd met de keuken en de eetzaal. Die staan er al. Momenteel wordt gebouwd aan één van de twee vleugels. Eind 2009 hopen we dat ook de tweede vleugel gebouwd is, waarna we beginnen met de opvang van verweesde straatkinderen die in een acute situatie verkeren. Momenteel worden variabel 60 tot 180 kinderen getraind en onderwezen in de dagopvang. Alle reden om een feestje te vieren. Dat doen we op 9 mei 2009 in Hoogeveen. We nodigen u van harte uit om daar bij te zijn. Het wordt een leuk, verrassend en boeiend feest. Zet de datum alvast in uw agenda.

- AMS De Schoof 13 7908 NS Hoogeveen
- tel: 0528-273 161 www.andreamanna.org
- info@andreamanna.org
- NL: ABN Amro Beilen 49 28 23 308
- Postbank 68 94 101
- België ING Tongeren 335 0527700 66
- Missie en doel: Jesaja 54
- Uitvoering en beleid: Jesaja 43: 16-21